

Arrest

nr. 89 359 van 9 oktober 2012

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. DECHERF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 23 juli 1971 in Guni (Tsjetsjenië). Sinds de jaren 80 woonde u samen met uw zus, A.M. (O.V. X), in Grozny.

In het jaar 2000 is uw broer A.S., spoorloos verdwenen. Jullie weten niet wat er met hem gebeurd is.

In het jaar 2001 werd uw vader vermoord door wahabieten, omdat hij als bouwvakker in Khankala werkte en door de wahabieten verweten werd voor de Russen te werken.

Na de dood van uw vader is uw moeder vertrokken en jullie hebben sindsdien niets meer van haar vernomen.

In het jaar 2002 is uw broer, A. Ro. (O.V. X), gevlucht, omdat hij in Tsjetsjenië door militairen werd aangehouden en vastgehouden omwille van een u onbekende reden.

Op 20 februari 2002 diende hij een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 22 februari 2002 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Na zijn vertrek kwamen militairen in 2002 enkele keren langs bij u en uw zus, omdat ze op zoek waren naar Ro.. Hierop wendden jullie zich tot uw neef, A.Ru., die bij de ordediensten werkt. Hij zorgde ervoor dat jullie niet meer benaderd werden door de militairen.

Op 14 november 2011 ging u samen met uw zus, A.M. (O.V. 6.928.991), naar een voorstelling in een concertzaal in het centrum van Grozny. Tijdens de voorstelling merkte u op dat u in het oog werd gehouden door een hooggeplaatste functionaris, D.A. Toen u en uw zus na het concert naar huis wilden gaan, werden jullie aan de uitgang van de concerthal tegengehouden door een persoon die uw telefoonnummer vroeg, wat u weigerde te geven.

In de avond op 20 november 2011 vielen vier personen in militaire uniformen bij u en uw zus thuis binnen. Eén van hen was de man die na afloop van de voorstelling uw telefoonnummer had gevraagd. Hij filmde u en uw zus met zijn gsm. Twee van de andere personen haalden jullie huis overhoop en namen jullie Russische binnenlandse paspoorten af. De persoon die eerder uw telefoonnummer had gevraagd zei dat hij een bevel had gekregen en dat jullie moesten meegaan. U vermoedt dat hij in opdracht kwam van D.A. Hij zei dat hij jullie zou aangeven als strijders als jullie zouden weigeren om mee te gaan. Toen u panikeerde, gaf hij u een slag op het gezicht. Uw zus M. werd geduwd en viel op de grond, waarna ze werd geschopt. Jullie werden vervolgens op de achterbank van een wagen geduwd. Vooraan in de wagen zat een chauffeur en de persoon die uw telefoonnummer had gevraagd. De andere personen die samen met hem bij jullie waren binnengevallen zaten in een wagen die voor jullie reed. Ze reden tegen een hoge snelheid. Aan het rondpunt 'Minutka' botste jullie wagen tegen de wagen voor jullie, omdat deze laatste tegen een vrachtwagen was gebotst. De chauffeur en de persoon die uw telefoonnummer had gevraagd lagen voorover gebogen en hadden het bewustzijn verloren. Omstanders hielpen u en uw zus uit de wagen. U riep dat iemand jullie moest wegbrengen van deze plaats. Een persoon bood jullie een lift aan. Hij bracht jullie vervolgens naar uw neef Ru. Jullie gingen niet meer terug naar jullie eigen woonst. Uw neef Ru. kwam te weten dat jullie gevaar liepen. Hij had tevens vernomen dat jullie op bepaalde lijsten stonden en gezocht werden. Hij raadde jullie aan te vluchten, daar hij ook vreesde voor de veiligheid van zijn familie indien hij jullie onderdak zou blijven bieden. Vervolgens regelde Ru. jullie reis naar België.

Op 3 december 2011 bent u samen met uw zus M. vertrokken met een bus naar Moskou, waar jullie een week verbleven bij een vrouw, Ra. genaamd, waar Ru. mee had afgesproken. In Moskou werden foto's van jullie gemaakt. U vermoedde dat dit werd gedaan om documenten voor jullie te regelen. Op 11 december 2011 reisden jullie vanuit Moskou met een minibus samen met twee chauffeurs naar België, waar jullie aankwamen op 13 december 2011 en diezelfde dag uw asielaanvraag indienden.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw zus volgende documenten voor: jullie geboortektes, kopieën van de eerste bladzijden van jullie Russische binnenlandse paspoorten, uw rijbewijs, jullie pensioenverzekeringskaarten, uw medische polis, attesten van uw woonst, jullie diploma's, attesten van de cursussen die u hebt gevolgd, een gelijkwaardigheidattest betreffende uw opleiding, de studentenkaart van uw zus, en foto's van u en uw zus."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met een hooggeplaatste functionaris, D.A., die een oogje op u had en die u samen met uw zus door zijn medewerkers liet ontvoeren, opdat ze jullie zouden verkrachten en vermoorden.

Voorts zouden jullie ook problemen hebben gekend met militairen, omwille van uw broer Ro.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleven u en uw zus onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas, en dient tevens te worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen.

Zo verklaarden u en uw zus dat uw neef, Ad.Ru., die bij de ordediensten zou werken, er in 2002 voor heeft kunnen zorgen dat de militairen jullie niet meer benaderden omwille van uw broer Ro. (CGVS I, p. 5; CGVS I zus, p. 4).

Daarnaast verklaarden jullie dat jullie na het verkeersongeval op 20 november 2011, waarbij jullie van uw ontvoerders konden ontsnappen, onderdoken bij uw neef Ru.. Hij kwam nadien te weten dat jullie op bepaalde lijsten stonden en gezocht werden. Omdat jullie volgens Ru. groot gevaar liepen en het land dienden te ontvluchten regelde hij jullie reis naar België (CGVS, I, p. 8, 12, 15; CGVS I zus, p. 6-7, 9). Noch u, noch uw zus wist echter bij welke dienst uw neef Ru. werkt, sinds wanneer hij daar werkt, en wat zijn functie is (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 3; CGVS I zus, p. 5, CGVS II zus, p. 3).

U kon enkel zeggen dat hij een militair uniform en een wapen droeg (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 3). Voorts wisten jullie hoegenaamd niet hoe Ru. er in 2002 voor heeft kunnen zorgen dat jullie niet meer benaderd werden door militairen omwille van uw broer Ro., en jullie hebben er ook niet naar geïnformeerd (CGVS II, p. 3; CGVS II zus, p. 3).

Jullie wisten ook hoegenaamd niet hoe Ru. te weten is gekomen dat u en uw zus op bepaalde lijsten stonden van gezochte mensen. Jullie vermoedden enkel dat hij dit op zijn werk heeft vernomen. Jullie wisten eveneens niet op wat voor lijsten jullie zouden staan, waarom jullie daarop stonden, noch van wie deze lijsten uitgaan. Evenmin wisten jullie of Ru. hiervan op de hoogte was.

Geen van jullie beiden heeft er namelijk meer uitleg over gevraagd aan hem. U verklaarde zowaar dat u er hem geen enkele vraag over hebt gesteld (CGVS I, p. 15; CGVS I zus p. 9; CGVS II, p. 3-4; CGVS II zus, p. 3-4). U wist evenmin of het een geheime of een openbare lijst betrof (CGVS II, p. 4), hoewel uw zus verklaarde dat uw neef aan jullie had verteld dat het om geheime informatie ging (CGVS II zus, p. 4). Toen u met het antwoord van uw zus werd geconfronteerd, antwoordde u opmerkelijk genoeg dat u het niet weet (CGVS II, p. 4).

Jullie verklaarden dat uw ontvoerders die bij jullie in de wagen zaten, bewusteloos waren. Jullie wisten echter niet hoe uw belagers die in de wagen voor jullie zaten eraan toe waren, noch of er mensen overleden waren die bij het auto-ongeluk betrokken waren (CGVS I, p. 15, CGVS I zus, p. 9; CGVS II, p. 6-7; CGVS II zus, p. 7-8).

Jullie wisten niet of er ruchtbaarheid werd gegeven aan het auto-ongeluk en jullie hebben op geen enkele manier proberen te achterhalen wat er omwille van het ongeval met jullie ontvoerders is gebeurd (CGVS II, p. 7; CGVS II zus, p. 8-9). In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat uw zus verklaarde dat zij niet weet of u hier wel meer informatie over weet (CGVS II zus, p. 9). Jullie wisten tevens niet of jullie neef Ru., gezien hij bij de ordediensten zou werken, heeft trachten te achterhalen wat er met jullie ontvoerders is gebeurd, en in het bijzonder, wie deze personen waren (CGVS II, p. 7; CGVS II zus, p. 9). Noch u, noch uw zus wist evenmin of er iemand naar jullie op zoek is geweest bij jullie woonst toen jullie bij uw neef Ru. ondergedoken leefden voor jullie vertrek, en jullie hebben hier ook niet naar geïnformeerd (CGVS II, p. 7-8; CGVS II zus, p. 9). Jullie weten ten slotte niet of uw neef Ru. nu problemen kent omwille van jullie problemen, noch of er sinds jullie aankomst in België nog iemand op zoek is geweest naar jullie in Tsjetsjenië, en jullie hebben zich hier niet over geïnformeerd (CGVS I, p. 15; CGVS I zus, p. 9; CGVS II, p. 2, 8; CGVS II zus, p. 3, 9). Ook in dit verband is het opmerkelijk dat uw zus niet weet of u sinds jullie aankomst in België nog contact hebt gehad met uw neef Ru. (CGVS I zus, p. 9; CGVS II zus, p. 3; 10).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas betreffen, is het niet aannemelijk dat jullie hierover geen gedetailleerde informatie konden verschaffen en dat jullie niet meer op de hoogte zijn met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen.

Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als de ernst van uw vrees onderuit gehaald.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van u en uw zus over uw reisweg van Rusland naar België.

U verklaarde dat jullie vanuit Grozny met een bus naar Moskou zijn gereisd, waar jullie vervolgens een week bij een contactpersoon van uw neef Ru. hebben verbleven. In Moskou werden er foto's van jullie

genomen. Noch u, noch uw zus kon echter zelfs bij benadering aangeven waar jullie een week in Moskou zouden hebben verbleven.

Vanuit Moskou zijn jullie vervolgens verder gereisd naar België met twee chauffeurs met een minibus. Jullie wisten echter geheel niet welke landen jullie hebben doorkruist van Rusland naar België, noch waar jullie de EU zijn binnengekomen.

Er zou onderweg van Rusland naar België één grenscontrole zijn geweest, doch wisten jullie niet waar dit was. Jullie verklaarden dat er in Moskou foto's van jullie werden genomen. U vermoedde dat dit werd gedaan voor bepaalde documenten die ze voor jullie zouden regelen. Jullie wisten echter hoegenaamd niet of er met valse reisdocumenten werd gereisd. U verklaarde geen documenten te hebben gezien die zouden zijn gebruikt onderweg en u wist ook niet of die er waren.

U verklaarde ten slotte geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeurs die jullie van Rusland naar België brachten, indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS I, p. 8-10, CGVS I zus, p.5-7). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Jullie verklaarden onderweg van Rusland naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie zouden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS I, p. 8-9; CGVS I zus, p. 5, 7).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat jullie met een minibus, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS I, p. 8-9; CGVS I zus, p. 5, 7). In dit verband is het eveneens onwaarschijnlijk dat jullie niet weten of er überhaupt documenten voor jullie werden geregeld (CGVS I, p. 8, 10; CGVS I zus, p. 5).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw Russische internationale paspoorten, waarvan jullie verklaarden er nooit één te hebben gehad (CGVS I, p. 8; CGVS I zus, p. 5), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehoud.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, alsook het Russisch binnenlands paspoort van uw zus, van jullie werd afgenomen door uw belagers toen jullie ontvoerd werden op 20 november 2011 (CGVS I, p. 7, 11; CGVS I zus, p. 5).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw zus ook uw Russische binnenlandse paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de uitreiking van uw internationaal paspoort (waarvan jullie verklaarden er nooit één te hebben gehad (CGVS I, p. 8; CGVS I zus, p. 5)), verborgen te houden.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw zus in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (jullie geboorteaktes, kopieën van de eerste bladzijden van jullie Russische binnenlandse paspoorten, uw rijbewijs, jullie pensioenverzekeringskaarten, uw medische polis, attesten van uw woonst, jullie diploma's, attesten van de cursussen die u hebt gevolgd, een gelijkwaardigheidattest betreffende uw opleiding, de studentenkaart van uw zus, en foto's van u en uw zus), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot jullie identiteit, pensioenverzekering, uw medische polis, uw woonst, en jullie opleidingen, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar de problemen die uw zus, A.M. (O.V. 6.928.991), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS I, p. 5; CGVS I zus, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat aan uw broer, A.Ro. (O.V. 5.181.900), op 22 februari 2005 het vluchtelingenstatuut werd toegekend door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Gelet op het feit dat u en uw zus een asielaanvraag hebben ingediend zes jaar nadat inzake de asielaanvraag van uw broer een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, gelet op de verklaring van u en uw zus dat jullie omwille van de hulp van jullie neef Ru. sinds 2002 geen problemen meer hebben gekend omwille van uw broer Ro. (CGVS I, p. 5; CGVS I zus, p. 4), gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u en uw zus verklaarde asielproblemen die de aanleiding hebben gevormd voor uw vertrek uit uw land van herkomst, en gelet op de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië (2005 ten opzichte van 2012) die het Commissariaat-generaal heeft genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 9 april 2012 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing geheel ten onrechte en inhoudelijk foutief zijn zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Waar de commissaris-generaal de onwetendheid van verzoekster omtrent de lijst, waar volgens haar neef haar naam en deze van haar zus zouden figureren, wijt aan een gebrek aan interesse, stelt verzoekster dat zij na haar vlucht de kans niet meer heeft gehad om contact op te nemen met haar neef gezien het te gevaarlijk was omdat er “telefoontaps” plaatsvonden.

Haar onwetendheid omtrent het lot van haar belagers en andere elementen aangaande het auto-ongeval wijt verzoekster aan de commotie die het ongeval bij haar had teweeggebracht; dat zij niet wist of er aan het ongeval ruchtbaarheid werd gegeven, wijt zij aan het feit dat zij meteen daarna de vlucht had genomen.

Dat zij niet heeft pogen te achterhalen wat er met haar ontvoerders is gebeurd, is volgens haar perfect logisch gezien het lot van haar ontvoerders haar niet interesseerde, alleen haar veiligheid en deze van haar zus primeerde.

Het feit dat zij niet informeerde of er na haar vlucht, nog iemand naar haar en haar zus is komen zoeken, verklaart zij door te stellen dat zij geen contact meer durfde te zoeken met haar neef, noch met iemand anders.

Verzoekster legt haar onwetendheid aangaande het traject van de reis, de reisdocumenten en de grenscontrole uit door te stellen dat ze “gewoon moesten zwijgen, luisteren en volgen” (zie het verzoekschrift, p. 5). Zij voert aan dat het “in de gegeven omstandigheden niet meer dan normaal is dat zij hierover niets kan weten” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Zij herhaalt dat zij en haar zus niet in het bezit waren van hun paspoorten tijdens hun reis naar België; “hoe het mogelijk was dat ze met de minibus de EU of de Schengenzone zijn kunnen binnenrijden zonder dat persoonlijke paspoortcontroles werden uitgevoerd, daar heeft verzoekster geen verdere uitleg voor” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Zij besluit dat er dan ook geen enkele reden is om haar vluchtverhaal in twijfel te trekken en dat zij wel degelijk voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster voert ook een schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij wijst er op dat van haar broer in 2005 in België de vluchtelingenstatus werd erkend door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Haar situatie anders beoordelen "*omwille van een intussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië*" is volgens haar niet correct in acht genomen het reëel gevaar dat zij en haar zus zouden lopen bij terugkeer naar hun land; dit maakt een schending uit van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster voert ook een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Waar de commissaris-generaal haar ten laste legt dat haar relaas weinig aannemelijk is omdat zij bepaalde zaken niet kan aantonen of op bepaalde vragen een vaag antwoord heeft gegeven, antwoordt verzoekster dat "*zij toch niet meer kan zeggen dan wat zij weet*" (zie het verzoekschrift, p. 7) en dat het ontbreken van documenten geen reden kan en mag zijn om de geloofwaardigheid van haar verhaal in twijfel te trekken.

Zij besluit dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw zal blootgesteld worden aan mogelijke vervolgingen in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij voegt bij haar verzoekschrift een oproeping van 16 januari 2012 en stelt dat, indien zij aan dergelijke oproeping geen gevolg geeft, zij kan worden opgepakt en gedood. Zij wijst er op dat, zoals trouwens zelf gesteld wordt in de bestreden beslissing, de mensenrechten in Tsjetsjenië flagrant worden geschonden.

Zij vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoekster voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij na haar vlucht de kans niet meer heeft gehad om contact op te nemen met haar neef gezien het te gevaarlijk was omdat er "telefoontaps" plaatsvonden.

Zij wijt haar onwetendheid omtrent het lot van haar belagers en andere elementen aangaande het auto-ongeval aan de commotie die het ongeval bij haar had teweeggebracht.

Dat zij niet wist of er aan het ongeval ruchtbaarheid werd gegeven, wijt zij aan het feit dat zij meteen daarna de vlucht had genomen.

Dat zij niet heeft pogen te achterhalen wat er met haar ontvoerders is gebeurd, legt zij uit door te stellen dat dit haar niet interesseerde, alleen haar veiligheid en deze van haar zus primeerde.

Omtrent het feit dat zij niet informeerde of er na haar vlucht, nog iemand naar haar en haar zus is komen zoeken, verklaart zij dat zij geen contact meer durfde te zoeken met haar neef, noch met iemand anders.

De Raad stelt vast dat verzoekster de in de bestreden beslissingen opgesomde onwetendheden toegeeft en als reden inroept haar plotse vlucht, de commotietoestand waarin zij verkeerde, de prioriteit van haar eigen lijfsbehoud, en de voorgehouden "telefoontaps".

De Raad wijst er op dat het in de eerste plaats aan de asielzoekster toekomt om de feiten van haar asielverhaal te debiteren; de opgegeven redenen om haar falen dienaangaande te verklaren benadrukken slechts de schamelheid van haar relaas en bevestigen de hieruit vloeiende onmogelijkheid voor de asielinstanties om het te toetsen aan de vereisten van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ook de uitleg voor haar onwetendheid aangaande het traject van de reis, de reisdocumenten en de grenscontrole, met name dat ze "*gewoon moesten zwijgen, luisteren en volgen*" (zie het verzoekschrift, p. 5) is nietszeggend en laat de asiendiensten niet toe zich een oordeel te vormen over de waarachtigheid van haar verklaringen. Dat het "*in de gegeven omstandigheden niet meer dan normaal is dat zij hierover niets kan weten*" (zie het verzoekschrift, p. 5), is een blote bewering.

Haar toevoeging dat: "*Hoe het mogelijk was dat ze met de minibus de EU of de Schengenzone zijn kunnen binnenrijden zonder dat persoonlijke paspoortcontroles werden uitgevoerd, daar heeft verzoekster geen verdere uitleg voor*" (zie het verzoekschrift, p. 5) is illustratief voor de vaagheid van haar verklaringen. Haar bewering dat "*zij toch niet meer kan zeggen dan wat zij weet*" (zie het verzoekschrift, p. 7), is van hetzelfde kaliber.

Waar verzoekster er op wijst dat van haar broer in 2005 in België de vluchtelingenstatus werd erkend door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, antwoordt de Raad dat elk dossier op zijn eigen verdiensten wordt beoordeeld in acht genomen de gegevens door de asielzoekster zelf aangebracht. Dit in acht genomen kan aan de commissaris-generaal geen schending van het beginsel van behoorlijk bestuur ten laste worden gelegd

De Raad stelt vast dat de bij het verzoekschrift gevoegde oproeping van 16 januari 2012 een fax betreft (zie de vermeldingen bovenaan het document) waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend gezien dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen zijn.

Het besluit van verzoekster dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw zal blootgesteld worden aan mogelijke vervolgingen in de zin van de Vluchtelingenconventie, wordt in acht genomen met wat voorafgaat, niet aangenomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden toegekend.

Waar verzoekster verklaart een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat op basis van de vage verklaringen van verzoekster daartoe niet kan worden besloten. De bewering van verzoekster dat de bestreden beslissing zelf stelt dat de mensenrechten in Tsjetsjenië flagrant worden geschonden, is niet bij machte dat risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet, in hoofde van verzoekster aannemelijk te maken, Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet betreft, deelt de Raad op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal: "*dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.*"

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf

aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE